

Mendilci Teyze

– Nermin Kaçar · 20 Şubat 2010

Soğuk ve puslu bir gündü. Camda boş gözlerle, gözlerimi anlamsızca dikmiş sokağı seyrediyordum. Bakışlarım, birden bire elinde bastonuna dayanarak zorla yürümeye çalışan yaşlı bir teyzeye ilişti. Bir taraftan bastona bütün gücüyle yaslanıyor, bir taraftan da elindeki poşeti taşımaya çalışıyordu. Onun, o halini ve mücadelesini ayakta kalmaya çalışarak, yolda ilerlemeye çalışmasını seyrettim. Ve onun gençliğinde nasıl biri olduğunu hayal etmeye çalıştım. O arada, yorgun bedenim gözlerimin uyku isteğine yenik düşerek uyuyakalmışım. Yaşlı teyzenin görüntüsü beni rüyamda da rahat bırakmadı .

" Varlıklı bir ailenin kızıydı Cemile. Ve ailesinin varlığından kaynaklanan bütün nimetlerini kullanarak iyi bir eğitim almıştı. Çok güzel bir genç kızdı, ailesinin zengin olması nedeniyle de çalışmasının da gerekli olduğunu düşünmüyordu. Ailenin verdiği imkânları nasıl olsa sonuna kadar da kullanabilirdi. O da kullandı. İsteddiği şekilde gezdi, eğlendi. Yaşlıları çalışmak zorundayken , o hayatı gırgıra alarak zaman geçirdi. Sonra bir gün arkadaş toplantısında kendisine denk sayılmayacak biriyle tanıştı.

Arkadaşlıkları zamanla aşka dönüştü. Ailenin rızası olmayınca da bu adamla gizlice evlendi. Onu felakete götüren olaylarda bundan sonra başladı zaten. Belli bir süre sonra aile kızını affetti ve ailenin yanında yaşamaya başladılar . Fakat erkeğin sorumsuzlukları bitmek tükenmek bilmiyordu. Aynı zamanda Cemile de aynı sorumsuzlukları yapıyordu. Hazıra dağ dayanmaz derler ya , aile ekonomik sıkıntıya girince çok sevdiği, uğruna ailesini karşısına alan erkek, zorlukları görünce Cemile'yi terk etti. Ailenin elinde ne var ne yoksa gitti. Cemile için zor günler başlamıştı. Şimdi sıkı sıkıya ailesine bağlanarak onlara destek vermesi gerekiyordu.

İş aradı bulamadı. Çünkü, o kariyeri için mücadele etmesi gereken yıllarda hayatı umursamayarak boş geçirmişti. Bir süre lokantalarda bulaşık yıkayarak nafakasını çıkarmaya çalıştı. Olmadı bunun yanında evlere temizliğe gitmeye başladı. Ama hep ayaktaydı.

Belli bir süre sonra annenin vefatı , üç sene sonra da babasının vefatıyla hayatı karma karışık hale geldi. Onlardan geriye kalan , daha doğrusu kendisinin sebep olduğu bir sürü borç ile bu yaşına geldi. Ve şimdi ne bulaşık yıkayabildiği, nede temizliğe gidebildiği için elinde bastonunun yanında taşımaya çalıştığı bir poşet mendilden başka sermayesi yoktu."

Bir uyandım ki üşümüşüm ama aklım rüyada kalktı. Hemen, elime kalem kağıdı alarak bu rüyayı not ettim. Sonra da düşündüm. Bu dünyada bir sınava tabiyiz. Onun için yarınlarımızı düşünerek hareket etmek zorundayız. Bir atasözü vardır. " İnsana yaslanma ölür, duvara yaslanma yıkılır" diye. Onun için ne varsa kendimizde var. Sevgilerimle ,